

02 — Smajlj

Mat je neko vreme razmišljao o vrsti kazne koja bi bila najprimerenija. Nije želeo da ona bude tek čvrsto sredstvo treniranja strogoće. Možda, palo mu je na pamet dok je pripaljivao eteričnu cigaru, možda kazna od jednog dana bez intergalaktičkih veza, smartfona, plazme, teleportera, planetarnih karata i sličnih inovacija, bude sasvim dovoljna. I zato se odlučio za mesto o kojem čak ni on sam nije znao mnogo, osim onoliko koliko su o takvima pričali plazma zidovi. Bar je danas sve bilo moguće, pa i to da sopstvenim potomcima možeš jednim klikom omogućiti putovanje na jednu od farmi sasvim klasičnog i konzervativnog tipa. Neki su to doživljavali kao tešku kaznu, mladi pogotovo.

Don je nečujno ušao u sobu, uklizavši na lebdećim patikama u trenutku dok se s ugašene smolaste cigare uzdizao miomirisani dim. „Jebote“, pomislio je Mat, „u šta nam se to pretvorila današnja mladež. Pa ti više ni zemlju ne znaju doticati bez pomagala.“

— Tata, izvini...

— Sutra ideš na farmu, sam odaberi vrstu.

— Tata...

— Nema „tata“ — Mat je povisio ton — i nema rasprave. Shvati to kao učenje, a ne kao kaznu.

— Šta smem da ponesem sa sobom?

— Ništa. U teleporter ćeš ući potpuno go. Odeća i sve što ti bude potrebno čekaće te tamo. Rekoh, izaberi samo vrstu farme i vreme. Dakle?

* * *

Don je s mukom navlačio odeću kojoj nije mogao da odredi svrhu, kao ni logiku rupa kroz koje je trebalo da provuče noge, ruke i glavu.

Nigde na njoj ni dugmeta za regulisanje telesne temperature. Bila je bockava i puna dlačica, ništa slično glatkim i sjajnim materijalima na koje je navikao. Čudan vonj širio se iz nje. Da je s rupama nešto pogrešio znao je po grohotnom smehu koji je izazvala njegova pojava nakon što je zakoračio u prostoriju. Jedva da je smeh splasnuo, kad mu se obratio starešina:

— Izabrao si rad sa životinjama? Zanimljivo. Sigurno ne zbog marljivosti, već pogrešne pretpostavke da ta vrsta ne zahteva upotrebu snage, naročito ne one umne. Zbog toga se usuđujem da pretpostavim da ti reči: hranjenje, čišćenje, ispaša, timarenje, okot, lečenje... ama baš ništa ne znače. Grešim li?

— U mom svetu, — isprasio se Don - životinje služe za zabavu i ubijanje dosade. Prevodilac životinjskog jezika na ljudski najgenijalniji je izum! „Smart ogrlica“ omogućava im potpunu samostalnost pri hranjenju, šetnji i nuždi. Za to im ne trebaju ljudi. Sve drugo je čist gubitak vremena. Ono se može utrošiti na bezbroj drugih pametnijih načina. Ne pada mi na pamet da čistim sranja za njima i da im vadim mladunce iz utrobe. Šta je vama, ljudi? Da sam samo znao...

— Ahaha... — čovek se zagrcnuo od smeha. Ma šta reče? Da si znao, izabrao bi recimo rad na farmi rudnika? I koji je to pametniji posao kojim voliš da se baviš? Beskonačno laprdanje na intergalaktičkoj mreži ili možda igranje s planetarnim kartama?

— Nemam nameru da se prepucavam — uvređeno je zamucuo Don — odradiću zadatak, i to je sve.

— Mda. Kako ti kažeš. Skrećem ti pažnju da životinjskom svetu ne pripadaju samo psi, mačke, kornjače i ptice. Ovo je farma domaćih životinja i mi se brinemo o kravama, svinjama, konjima, kokoškama... Dakle, uzmi alat i kreni prema štalama.

Don je stajao u mestu, udrvenjen i nepokretan. Znao je da mora da krene, ali nije uspevao. Starešina je titrao od nestrpljenja:

— Šta je bilo? Bez lebdećih patika ne umeš da hodaš?

Da, tek posle toga je shvatio, a naređenje je uspelo da probije zakržljali put do mozga. Isto tako atrofiranim mišićima nogu, krenuo je prema toj bezličnoj zgradi koju su nazivali štalom.

Vonj se osetio već sa spoljne strane. Umesto „dobar dan Done“, čuo je zastrašujuće zvukove. Gumenim čizmama zagazio je dobrim delom u blato i... neverovatno, u hrpetinu govana. On, koji skoro da ni ljudski izmet nikada nije video, pomislio je da će na licu mesta umreti od užasa. Želudac je počeo da mu se diže i spušta, kolebajući se hoće li izbaciti sadržaj ili ne. Sva sreća pa time nije pokazao slabost, jer tada ju je ugledao, devojkę čudne odeće i izgleda. Pretpostavljao je da ni njegov nije bio ništa drugačiji. Baratala je spretno ogromnim alatom nalik džinovskoj viljuški. Posramio se shvativši da ničemu nije znao ni ime ni svrhu.

Bila je tako neodoljiva da je pozeleo odmah da joj pošalje sočnu SMS poruku, ali bez smartfona kao da je zaboravio čemu služi jezik!

Bez obzira na okolnosti, u toj erupciji smrada, gasova, izmeta i rojeva muva, Donu se u trenutku kada je podigla lice prema njemu, to učinilo fantastično. I originalno! Bolje nego na onom šupljem intregalaktičkom flertu. Odjednom je postao gluv i slep za čitavu tu ogavnu okolinu osim za nebesko plave oči I njn smajl. Ne nacrtan i ne onaj iz poruka. Ne onaj četovski, kakve je dobijao svakodnevno, već pravi, pravcati smajl.

Zar je morao doći na ovakvo usrano mesto da bi po prvi put upoznao devojkę uživo? Da mu je to neko rekao...

— Ja sam Lia, a ti? — njena se ruka zaštićena gumenim rukavicama našla u njegovoj. — Kako to da si izabrao baš ovo mesto?

— Mislim da sam se malo zaje... zabunio u proceni.

— I ja sam tako mislila u početku. Znaš, kod kuće sam imala mačku i prevodilac jezika, sve dok nisam shvatila kako kriju od nas istinu da su svi ti naši kućni ljubimci potpuno mehanički.

— Kako to misliš, mehanički?

— Pa lepo, kad je moja mačka postala dovoljno stara da je po logici stvari trebalo da uquine, mehanizam joj se valjda pokvario, pa je počela da reži kao pas i da traži kosti za glodanje, potpuno neprirodno... Možeš zamisliti, kod „veterinara“, odnosno na servisu, su mi rekli: nema veze, bitno je da se oglašava! Tada mi je prvi put palo na pamet da bi vremenom i ljudi u našem svetu mogli postati takvi, mehanički...

— Hej, čekaj malo...

Ali Lia je nastavila dalje:

— Prevodioci, lebdeće patike, pokretne kuće, smartfonovi... ma, sve ljudsko polako odumire. Za sve imaju zamenska rešenja. I za mozak i za srce. Odvratno! — a onda je iznenada promenila temu — Jesi li ikada hodao bos?

— Gde? Po govnama? — Don se uspaničio pomislivši na tu divnu devojkicu i još divniji smajl, ali kao da joj nisu baš svi bili na broju. Ipak, za taj osmeh u živo, sada bi bio dao sve, ako treba hodaće po najdubljem sranju...

— Ma neee. Po travi. Dođi. — Povala ga je napolje, dalje od štala. Beskrajno zeleno polje, zelenije od slike na kućnom zaslonu njegovog monitora, prostiralo se unaokolo. Skinuli su gumene čizme i zagazili debelim travnatim tepihom. „Baršun“, pomislio je Don, a onda je na tren zatvorio oči i počeo da smišlja izgovore kako sutra da odloži povratak kući.